

נועם קלוש

בין כפות המאזניים

פרולוג

14 באוגוסט, 2007

זמזומו של מכשיר האינטרקום הדהד בין קירות משרדו החדש של עו"ד גדעון קהלני, בדיוק בשעה שתלה את תעודות ההכשרה שלו על הקיר מאחורי שולחן העבודה. הוא צעד מעט אחורנית ובחן אותן. כל אחת מהן היוותה תזכורת לתקופה אחרת בקריירה שלו. שלושת ארגזי הקרטון הגדולים על הרצפה לצידי היו עדיין בתפוסה חלקית, ממתנים שירוקן אותם. הוא יצטרך לוותר על חלק נכבד מחפציו האישיים, שכן משרדו הנוכחי קטן יותר משמעותית ממשרדו הקודם, בו הוא היה אחד משלושת המייסדים. משרד עורכי דין שעבר כמה גלגולים וגדל באופן ניכר במהלך השנים, לאור התרחבות מעגל הלקוחות.

כעת, משיצא לדרך עצמאית, ללא גב כלכלי מהימן, הוא נאלץ להסתפק במשרד הצנוע הנוכחי, אולם זה כלל לא הפריע לו. הוא היה נרגש להתחיל מחדש ולפתוח דף חלק ונקי ממטעני העבר. האינטרקום צלצל בשנית. הוא התקרב אל השולחן, התבונן בפאנל של המכשיר והבחין כי השיחה מגיעה מהמשרד הסמוך, בו התמקמה לעת מזכירתו, דוריס.

"טוב לדעת שהאינטרקום באמת עובד... הטכנאי של האינטרנט

הגיע?"

"לא", השיבה דוריס בהתרגשות מה, "נראה לי שהלקוח הראשון

נכנס זה עתה למשרד".

"את רצינית?"

"כן. הגיע לכניסה אדון שביקש לקבוע איתך פגישה בהקדם האפשרי. ביקשתי ממנו לחכות בחדר ההמתנה. מזל שסיימנו לעצב אותו הבוקר", דוריס חייכה לעצמה בשביעות רצון. דלת משרדה של דוריס נפתחה, ראשו של קהלני הציץ פנימה.

"הוא מחכה כבר הרבה זמן?"

"לא. שתי דקות, לא יותר".

"אוקיי, המשרד שלי ממש לא מוכן עדיין. אצטרך להשתמש במשרד שלך. תני לי חמש דקות להחליף בגדים ולהתארגן והפני אותו בבקשה אל המשרד שלך.

את יכולה לאחר מכן לצאת לארוחת צהריים מוקדמת, אני אתקשר אלייך כשהפגישה תסתיים".

"תרצה שעל הדרך אקנה כבר ציוד נוסף למשרד?" שאלה, "אני בכל מקרה יוצאת".

"אני לא מצליח לחשוב על משהו שחסר לנו נכון לעכשיו. תיהני מההפסקה שלך".

"שיהיה בהצלחה!" איחלה דוריס לבוס שלה והתכופפה לקחת את תיק הצד שהיה מונח מתחת לשולחנה. "אולי אעבור בחנות משקאות ואקנה בקבוק שמפניה לכבוד הלקוח הראשון שלנו", אמרה ושלחה קריצה לקהלני.

"בואי נחכה עם השמפניות", הוא השיב לה בחיוך, "עוד לא ניצחנו במשפט... מה גם שאנחנו לא יודעים בכלל אם מדובר בלקוח", אמר והזדרז לחזור למשרדו כדי להתארגן.

לאחר דקות מספר, נכנס גדעון למשרדה של מזכירתו ולחץ את ידו של הגבר הישוב בכורסה. "ברוך הבא למשרדנו, אני מקווה שלא חיכית הרבה זמן", אמר והתיישב על כיסאה של דוריס, ידיו שלובות על גבי שולחן העץ הכבד. "אפשר להציע לך משהו חם לשתות? מר..."

"עוז ריגלר. לא. תודה, המזכירה כבר הכינה לי קפה". הגבר שישב מולו נראה לקהלני לחוץ וחסר מנוחה. הוא לבש מכנסי

ג'ינס דהויים וחולצת כפתורים כחולה מוכתמת בזיעה. מעליה עטה ז'קט דק ובלוי בצבע ירוק, שנראה כי ידע ימים טובים יותר. עוז ריגלר ישב על הכורסה וזע באי נוחות. ידיו צמודות לצידי גופו. האגודלים, שם לב קהלני, היו כמו מכונסים תחת שאר אצבעות כפות ידיו. שערן, הדליל באזור בו לבטח הייתה פעם רעמה נערית, היה מעט פרוע ולח מאגלי הזיעה שבצבצו מקרקפתו וזלגו במורד רקותיו ומצחו. עיניים לא רגועות, חשב קהלני בליבו.

"בסדר גמור, מר ריגלר", אמר קהלני, "הייתי שמח תחילה לשמוע איך הגעת אלינו, כפי שאתה רואה פתחנו את המשרד החדש ממש בימים אלה..."

"ראיתי את הפרסומת שלכם ב'מעריב'..." השיב ריגלר, "היה כתוב שם שאתם מתמחים בין השאר בזכויות הפרט".

"נכון מאוד", שיווה עו"ד קהלני גוון סמכותי לקולו, "יש לי עבר עשיר כעורך דין מטעם האגודה לזכויות האזרח בישראל. צברתי ניסיון מעמיק של כ־14 שנים בתחום, הן באגודה והן כשותף במשרד עורכי הדין הרשקו־יעקובוביץ־קהלני".

מאחר וריגלר לא הראה סימן כלשהו כי כוונתו לומר דבר מה בתגובה, המשיך קהלני ושאל "במה אוכל לעזור לך?" "אני צריך הגנה משפטית", השיב ריגלר בתמציתיות. "ובכן, ללא ספק הגעת למקום הנכון".

משהבחין כי הגבר שיושב מולו לא מחזיר לו חיוך ונראה מוטרד למדי, החליט קהלני לנקוט בגישה יותר עניינית ופרואקטיבית, במטרה לנסוך בו מעט רוגע וביטחון ולאפשר לו להיפתח אליו. "אולם אני אצטרך שתפרט בפניי בדיוק מפני מי אתה מבקש הגנה משפטית, מי רוצה לתבוע אותך?"

ריגלר כחכח בגרונו וניגב את אגלי הזיעה המבצבצים בקדמת קרקפתו ומאיימים לזלוג במורד המצח. "אמממ, לא אותי הולכים לתבוע... זאת אומרת, אני רוצה לתבוע אותם".

"אוקיי", את מי אתה רוצה לתבוע? תיקן עצמו קהלני.
 "את ערן פוגל", פלט ריגלר מבין שיניו בלחש, "את ערן פוגל
 ואת משרד הבריאות. אני רוצה להוציא נגדם צו מניעה או צו
 הגנה, או איך שקוראים לזה".
 "ומיהו אותו מר פוגל? אם יורשה לי לשאול".
 "הו... הוא המחליף שלי", גמגם ריגלר קלות.
 "המחליף שלך...?" חזר קהלני על מילותיו וניסה לסייע לו לזקק
 טוב יותר את המסר, שכן ניכר היה כי הוא מעט מתקשה בכך.
 "המחליף שלך בעבודה? במה בדיוק אתה עוסק?"
 "אני לא עובד", השיב ריגלר בטון יבש.
 "אוקיי, אם כן, במה הוא מחליף אותך ואיך זה קשור למשרד
 הבריאות ולכך שאתה רוצה לתבוע אותם?"
 "הם רוצים לחסל אותי", השיב ריגלר ונע לרגע באי נוחות בכורסה.
 "סליחה?" אמר קהלני בבלבול, "למה אתה מתכוון?"
 "כמו שאמרת!?" ריגלר הרים את קולו לפתע ונראה חסר
 סבלנות, "ערן פוגל ומשרד הבריאות רוצים לחסל אותי!"
 "אני מתנצל", אמר קהלני, "אבל אני לא מבין. אתה טוען שמישהו
 מאיים להרוג אותך? אתה לא צריך עורך דין, אתה צריך לפנות למשטרה".
 "הייתי במשטרה. הם אמרו לי שהם לא יכולים לעזור לי ושהמקרה
 שלי לא תחת אחריותם, שאני צריך לטפל בזה בצורה משפטית".
 "מה זאת אומרת לא תחת אחריותם?! התרגז קהלני, "אתה
 בטוח שהבנת אותם נכון?"
 "כן", השיב ריגלר, "הם טוענים שאני לא בר הגנה".
 "לא בר הגנה?!?" קהלני כבר לא הבין כלום. "מר ריגלר, בוא
 נעשה רגע סדר בדברים ותענה לי בכנות בבקשה. האם יש בעברך
 תיק פלילי כלשהו?"
 "לא", השיב ריגלר בלקוניות.
 "אוקיי", המשיך קהלני, "הסתבכת אולי בצורה כזו או אחרת
 עם הרשויות?"

"לא", השיב ריגלר.

"שום 'כתם', שום עבירה, שום דבר שאמור לשנות את מעמדך בצורה משפטית?" התעקש קהלני.
"אמרתי כבר שלא!" התרגז ריגלר.

"עכשיו אני באמת מבולבל", אמר קהלני, "יש לומר 'זה לא תחת אחריותנו' ויש לומר 'אתה לא בר הגנה'... זו לא סתם הקטנת ראש משטרית. מישהו שם בדק וקבע שתחת הגדרות החוק אתה אינך בר הגנה. מר ריגלר, אני מבקש שתסביר לי בדיוק במה מדובר, מי הוא אותו ערן פוגל ואיך משרד הבריאות קשור לכל העניין?"

ריגלר שאף לריאותיו שאיפה עמוקה והשיב "כמו שאמרתי, ערן פוגל הוא המחליף שלי, זאת אומרת, הוא אני. אנחנו חיים יחד באותו גוף, זאת אומרת, במקביל. ופוגל קשר קשר עם משרד הבריאות לחסל אותי".

"סליחה???" פלט עו"ד קהלני והזדקף בכיסאו.

פרק 1

14 באוגוסט, 2007

הטלפון במזכירות המחלקה לפסיכיאטריה משפטית של האגף לבריאות הנפש במשרד הבריאות צלצל, בדיוק כשהייתה המזכירה בדרכה חזרה מהמטבחון עם כוס קפה בידה.

"המחלקה לפסיכיאטריה משפטית שלום, מדברת דנה, במה

אפשר לעזור?"

"שלום, הגעתי למזכירות?" שאל עו"ד קהלני.

"נכון אדוני, במה אפשר לעזור?"

"שמי עו"ד קהלני, אני צריך לדבר עם מנהל המחלקה שלכם,

אינני יודע את שמו".

"עו"ד יהורם קליין", השיבה המזכירה, "תמתין בבקשה על הקו

אדוני, אני אבדוק אם הוא פנוי כרגע לקבל שיחות".

מוזיקת רקע קלאסית נשמעה מבעד לנקבי השפופרת שאחז

קהלני בידו. עשרים שנה ועדיין משמיעים את אותה מוזיקת

המתנה במשרדי הממשלה, הוא חשב לעצמו, לא יכלו לגוון קצת?

אם היה לי חוש טכני הייתי מפתח מערכת טלפונית שבה כל

אחד קובע לעצמו מראש איזו מוזיקה הוא ישמע בזמן שהוא

ממתין. שהמוזיקה תגיע מהמערכת שלי ולא מ... קול גברי קטע

את מחשבותיו.

"כאן יהורם קליין, צהריים טובים".

"צהריים טובים, מר קליין, מדבר עו"ד גדעון קהלני, הייתי רוצה

לקבוע איתך פגישה ולהתייעץ איתך לגבי לקוח פוטנציאלי שלי".

"אתה יכול להסביר לי במה מדובר, מר קהלני?" שאל מנהל המחלקה.
"זה די מורכב מכדי להסביר את זה בטלפון. מדובר בסוגיה משפטית שטרם נתקלתי במקרה דומה לה בכל שנות שירותי כעורך דין. אני באמת חושב שכדאי שנמשיך לשוחח בארבע עיניים. אנצל את הזמן עד לפגישתנו כדי לארגן בראשי את כל המידע שהגיע לרשותי".

"אני חייב לומר שסקרנת אותי, מר קהלני", אמר מנהל המחלקה ודפדף ביומנו, "אני יכול לפגוש אותך... אההה... ביום ראשון הקרוב, 19 בחודש, בשעה עשר בבוקר".

"למען האמת, קיוויתי להגיע אלייך עוד השבוע", ענה קהלני.
"אני לא חושב שיהיה לי זמן השבוע. היומן שלי די מל..." החל מנהל המחלקה לומר.

"אפשר להיפגש לזמן קצר", התעקש קהלני, "אדאג שהפגישה לא תתארך".

"אממ... תן לי לבדוק שוב", נשמע קולו של מנהל המחלקה במעומעם תוך כדי שהוא מעלעל בסידור העבודה שלו עד סוף השבוע. "יש לי חלון של שעה בין ישיבות ביום חמישי הקרוב, בשעה שלוש. אם תוכל להגיע בזמן הזה אוכל להתפנות עבורך. אבל שוב, בארבע אני כבר נכנס לסדרת פגישות נוספת".
"מאה אחוז", השיב קהלני, "אני אגיע ביום חמישי בשעה שלוש. תודה רבה לך, יום טוב".

קהלני בדיוק הניח את שפופרת הטלפון, כשנקישה נשמעה מכיוון דלת המשרד.

"נו? חדשות טובות?" דוריס נכנסה לחדר כשבזידה כוס אייס קפה. "לא מצאתי שמפניה, אז חשבתי שאולי תרצה את זה במקום". היא הניחה את הכוס על השולחן והתיישרה מולו. "אז? אנחנו רשמית משרד עורכי דין? עם תיקים ולקוחות?" שאלה דוריס בחיוך.
"נראה לי שיש לנו לקוח, דוריס", ענה קהלני בהרהור, "אני עוד צריך להתייעץ עם עמיתים, אבל ייתכן שכן".

דוריס הביטה בו מבולבלת. "זה מקרה די מוזר", שיתף אותה, "אני לא בטוח שיש פה אפשרות לייצוג משפטי, אבל אני רוצה להתיעץ עם מומחה בנושא. מה שכן, בהנחה שמקרה שכזה אכן תקף מבחינה משפטית, זה הולך להיות משפט מאוד מעניין!" חייך. משראה שדוריס עדיין לא מבינה את פשר דבריו, הוסיף "אל תדאגי, ברגע שהדברים יתבהרו לי, אעדכן אותך בכל הפרטים. תודה על הקפה, זה בא בדיוק בזמן. כשהטכנאים של האינטרנט יגיעו, תסבירי להם בבקשה בדיוק איזה סוג של מערכת מחשבים יש לנו ותלווי אותם לחדר התקשורת. את יודעת על מה אני מדבר, נכון?"

"אם מישהו פה במשרד מבין במחשבים ואינטרנט זו אני", שלחה אליו דוריס קריצה. "אל תדאג, אני אוודא שהכל יסודר כמו שצריך".

"אין כמוך", חייך לעברה קהלני.

פרק 2

14 באוגוסט, 2007

לקראת השעה שמונה, נכנס קהלני לדירתו שבקומה השלישית, ברחוב נמרוד בהוד השרון. בזמן שחלץ את נעליו והניח את תיק העור שלו בפירת הסלון, היה אפו עסוק בפענוח הניחוחות שזרמו מכיוון המטבח. זה מריח כמו לזניה או פיצה, חשב לעצמו, אך רחשי הבעבוע ששמע גרמו לו לפסול את הניחוש הראשון. אולי מרק עגבניות? ניסה שוב. הוא נתן לאפו להוביל אותו בעקבות ניחוחות הבישול היישר אל המטבח.

ליד הכיריים עמדה אשתו, ירדנה. ידה האחת בוחשת באיטיות בסיר קטן, בעוד ידה השנייה מדפדפת במדור '24 שעות' היומי של 'דיעות אחרונות'. הוא ניגש אליה ונשק לצווארה בעדינות. אחר כך הוציא כוס זכוכית מהארון, שלף מהמקרר בקבוק מיץ תפוחים והתיישב באנחה כבדה ליד דלפק העץ.

ירדנה חייכה קלות. "זכרת הפעם לשים את הנעליים בחדר השירות?" שאלה אותו והמשיכה לעלעל בדפי העיתון. בלי לומר דבר, קם גדעון ופנה חזרה אל הסלון כדי לקחת את הנעליים. "ואת התיק תשים בחדר הארונות..." צעקה מכיוון המטבח.

"איפה הילדים?" צעק לעברה בדרכו לחדר הארונות. "יעל אצל חברה, היא צריכה לחזור עוד חצי שעה בערך, ואלון על המחשב בחדר שלו".

"מה את מכינה שם?" שאל משנכנס בחזרה למטבח.

"פסטה ברוטב עגבניות".

"הייתי קרוב", אמר וחיך לעצמו.

"מה?" שאלה ירדנה.

"לא חשוב..."

גדעון התיישב בחזרה ליד הדלפק, "תשאלי אותי איך עבר היום שלי במשרד..." אמר.

"איך היה באמת? כבר תופס צורה של משרד עורכי דין? דוריס אחראית על העיצוב אני מקווה..."

"כן, עוד לא סיימנו. ייקח לנו עוד כמה ימים וגם אז זה לא יראה מוכן לגמרי, אבל לפחות יהיה עם מה לעבוד. אבל זה לא הדבר הכי מעניין שקרה שם היום".

"מה היה הדבר 'הכי מעניין' שקרה שם היום?" שאלה ירדנה תוך שהיא מתרכזת בקריאת כתבת אמצע בעיתון.

"ככל הנראה הגיע אלינו היום הלקוח הראשון", ענה גדעון וחיכה לראות את תגובתה. ירדנה שלחה אליו מבט מופתע, הנמיכה את האש של הרוטב, שטפה את ידיה והתיישרה מולו. "ככה? כבר? מה תליתם בחלון הראווה שזה היה כל כך זריז?" שאלה. "הפרסום אשכרה עובד", חיך גדעון.

"איזה יופי... ומה נראה לך? זה יהיה תיק פשוט? מסובך?"
 "אם אפשר יהיה לתפור מזה תיק, דבר מסובך לכשעצמו, אז זה יהיה מעניין. זו המילה שהייתי משתמש בה", ענה ולגם מהמיץ.

"קדימה! דלג על ה'פור-פלי'! מה הסיפור שלו?"
 "את יודעת שאני לא יכול למסור לך פרטים... חיסיון משפטי וכל זה..." שלח לעברה חיוך מתגרה.

"חיסיון משפטי תגיד לקולגות שלך, שמנדריק..." חייכה ירדנה, "תתחיל לדבר!"

גדעון סיפר לה בקצרה על הפגישה שהייתה לו היום עם אותו לקוח פוטנציאלי.

ירדנה הקשיבה בסקרנות ובדריכות, עד ששכחה מהסיר המתבשל על הכירים.

רעש הנוזל שגלש מעבר לגדות הסיר היישר אל להבת הכיריים קטע את תשומת ליבה. היא קמה במהירות וכיבתה את האש. עם סמרטוט לח ניקתה בזהירות את הלכלוך על הכיריים לפני שיתייבש, נשענה על השיש והביטה בגדעון.

"זה בכלל אפשרי?" שאלה, "היה פעם משהו דומה לזה?"
"לא שידוע לי", ענה, "אני עוד צריך לעשות קצת עבודת מחקר ולהתייעץ בנושא, אבל לכי תדעי, אולי עוד יהיה לנו פה קייס למשפט".
"בחור מסכן..." הרהרה ירדנה בקול. "אלו חיים נוראיים, אתה אף פעם לא יכול לדעת מאיפה זה יתקוף אותך".
"כן. זה כל כך לא ברור מאליו שאנחנו בריאים ושפויים, שלא לדבר על היכולת לנהל חיים עצמאיים מבלי להיתמך במשפחה ובחברים על בסיס יומיומי..."

"אתה בטוח שזה נכון לקחת על עצמך את התיק הזה עכשיו?"
הסיטה ירדנה את השיחה לכיוון הפרקטי. "מבחינה אסטרטגית עסקית אני מתכוונת... מן הסתם כסף לא תראה מהתיק הזה ואנחנו לא ממש יכולים להרשות לעצמנו שתעבוד בחינם בשבועות או בחודשים הקרובים. כמה זמן נראה לך שעלול לקחת ניהול תיק שכזה?"

"אאהה...קשה לומר, אני מניח שחודשים ספורים", השיב גדעון.
"תראי, ברור שזה סוג התיקים שאתה לא מקבל עליהם תשלום, אבל את מבינה הרי את הפוטנציאל הפרסומי העצום שטמון בסיפור שכזה. וזה לא בהכרח משנה אגב אם אפסיד או אנצח. כלומר ברור שאם אנצח זו תהיה סנסציה, אבל גם אם אפסיד, אזכה לחשיפה משמעותית מאוד ואצרב בתודעה הציבורית כעורך הדין שנלחם בטחנות הרוח של הממסד, ועל אף שלא יכול היה להן העלה לדיון הציבורי את שאלת הזכויות של ישויות כפולות. שאלה שלא נשאלה אף פעם וראוי היה שתישאל מזמן. זו תוספת משמעותית מאוד לרזומה של המשרד החדש", סגר עו"ד קהלני את דבר טיעונו.

"יכול להיות, כלומר סביר שאתה צודק", נאנחה ירדנה, "אבל אתה הרי יודע שהמלגה שאני מקבלת מפרופסור כהן לא מספיקה אפילו כדי להחזיק אותנו עם הראש מעל המים לתקופה של חודשים. אולי כדאי שתחכה עם התיק הזה, תיקח על עצמך מספר תיקים נורמליים, עם לקוחות שיכולים לשלם בעד השירות שאתה נותן. מקסימום כשתתבסס ותתייצב, תחזור לתיק הזה... הרי הלקוח הזה לא הולך לשום מקום. אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו לנגוס בחסכוניות שלנו מעבר לצורך בתקופה כל כך לא יציבה".

"אז זהו, תיקן אותה גדעון, "הלקוח הזה כן הולך... לצמיתות, ודי בקרוב אם הטיפול התרופתי יאושר. ולגבי להחזיק את הראש מעל המים, אני יכול לנהל במקביל לתיק הזה תיקים נוספים אם יגיעו לפתחנו.

"אגב, לא הספקתי לספר לך עם כל הבלגן של הקמת המשרד, אבל הגשתי בקשה לקרן 'אופק' של משרד הכלכלה לתמיכה כלכלית לתקופה הקרובה. הם מציעים לעסקים שעומדים בקריטריונים שהם ניסחו, מימון לאורך תקופה של עד שישה חודשים. מדובר בסכומים יפים מאוד! בדיוק מה שהמשרד צריך כדי לא לשקוע בתקופה הראשונית של ההקמה".

הוא 'שכח' להזכיר לה שהחסכוניות שלהם מוצו כמעט עד תום, שלא לדבר על ההלוואה שלקח מהבנק לצורך הקמת המשרד, בכפוף לשעבוד הדירה שלהם.

"טוב לדעת", הופתעה ירדנה, "מתי תדע אם הבקשה אושרה?"
 "היא אושרה לפני מספר ימים", חייך גדעון חיוך המשדר נינוחות, אבל מחביא מאחוריו הקלה גדולה אל מול האפשרות שבקשת המימון תדחה.

"טוב, אלה בהחלט חדשות טובות!" ירדנה נרגעה קצת, "אני מקווה שהתיק הזה יסתיים במהרה. איזה בחור מסכן... והמשפחה שלו, אלוהים, לחשוב מה הם עוברים".

טריקת דלת הכניסה החזירה אותם למציאות.

"אמא, חזרתי", נשמע קולה של יעל הולך וגובר ככל שהתקרבה למטבח, "אני מה זה רעבה, מה הכנ... אה אבא, מה אתה עושה פה?"
"התבלבלתי בימים", ענה גדעון בציניות, "שכחתי שבימים זוגיים אני ישן עם המשפחה השנייה שלי..."

"מצחיק מאוד", השיבה יעל בביטול, "מה אוכלים לארוחת ערב?"
"השפית הכינה פסטה ברוטב עגבניות. אני אקבל נשיקה מתישהו בקרוב?"

"אבא, נו די... אני כבר בת 14, לא שמעת על המושג 'גילוי עריות?!'
"אפילו בצחוק אל תגידי את זה!" השיב גדעון בטון מאיים כביכול. "ייקח קצת זמן עד הארוחה, אין לך שיעורי בית לעשות או משהו כזה?"

"אנחנו באוגוסט אבא! כאילו חופש גדול?!" גלגלה עיניים. משראתה שאביה לא מתרגש מההערה שלה, המשיכה "טוב, הבנתי את הרמז, אתם רוצים לדבר על עניינים של זקנים, אוקיי, תקראו לי כשהארוחה מוכנה. אני הולכת להתעלל קצת בקופיקו..." היא יצאה מהמטבח והלכה לכיוון החדר של אלון.
"גילוי עריות?! זה מה שנשאר לה בסוף בראש מכל הלימודים האלה?" ירדנה לא הגיבה לדבריו. היא המשיכה להרהר במר גורלם של אנשים הסובלים מפיצול אישיות.

גדעון הבין שהיא עדיין מוטרדת משיחתם והחליט לשנות את הנושא. "איך מתקדם הפרויקט החדש? יש כבר תוצאות?"
ירדנה התכוונה לענות, אולם בדיוק נשמעה צעקה מכיוון החדר של אלון "אמאאא, יעל לא נותנת לי לשחק במחשב!"
"יעל די!" ירתה ירדנה בטון סמכותי, "תעזבי אותו".

"לא ממש", חזרה לשאלתו של גדעון, "הדברים האלה לוקחים זמן, מה גם שפרופסור כהן לא ממש חדורת מוטיבציה מאז שקיבלה את הקביעות, אז קשה לי לקבל מימון ושעות מעבדה. מסתבר שעד שאתה לא פרופסור, אין לך באמת כוח באוניברסיטה הזאת, גם לא בתור פוסט דוקטורנט".

"אז בינתיים מה? מחכים?"
"משהו כזה. עזוב, אין לי כוח לדבר על זה..."
"טוב, אני צריך לשירותים, מתי נראה לך שהארוחה תהיה מוכנה?"
"למה? אתה שוב הולך עם הלפטופ לשירותים?" שאלה ירדנה בחיוך ובדקה מה מצב הסיר על הכיריים, "אממ .. הפסטה תהיה מוכנה עוד כמה דקות ואז אחתוך לנו סלט ואכין טחינה. משהו כמו עשרים דקות אני מניחה."
"תני לי התראה של חמש דקות", קרץ לעברה ויצא מהמטבח.

את השעה הבאה, בילתה משפחת קהלני סביב שולחן האוכל, למורת רוחם של יעל ואלון, שסיימו לאכול אחרי רבע שעה ורק חיכו לאישור לקום מהשולחן ולפנות כל אחד למחשב שלו, אל החברים ב'פייסבוק' וב'סקייפ'.
אלון ניצל את המעמד כדי להעלות בפני הוריו מחדש את הטענה שהוא בין היחידים בכיתה שעוד אין לו פלאפון, שלא לדבר על סמארטפון... טענה שהוריו לא התקשו לבטל, באמירה שגם כך הוא מבזבז יותר מדי זמן מול המחשב, ושיחזור אליהם עם הנושא כשיהיה לפחות בן 16.
אלון כמובן לא אהב את תשובתם והוציא את התסכול שלו על הפסטה שבצלחתו.

יעל מצידה ניצלה את ההזדמנות להשתלט על השיחה ולספר על היום שהיה לה אצל נוגה, ושהיא רוצה בשבת בערב ללכת איתה ועם עוד כמה חברות להופעה של עברי לידר בפסטיבל 'שירה עברית', בנמל בתל אביב. גדעון ענה לה שיחשוב על זה ושבינתיים תאכל קצת.

לקראת חצות הילדים נשלחו לחדריהם לישון, וירדנה הציעה 'לשלוח' גם את גדעון למיטה. "אני חייב לשבת עוד קצת על המחשב..." ענה לה תוך שהוא משייט נמרצות בין אתרי אינטרנט

משפטיים כאלה ואחרים, "אני חייב לחפש תקדימים משפטיים ומידע רלוונטי לגבי הסיפור של הלקוח החדש. זה יכול להיות בדיוק התיק שיציב אותנו בשורה הראשונה של משרדי עריכת הדין בתחום זכויות הפרט!"

"אוקיי..." ענתה ירדנה, "אבל שיירשם בפרוטוקול, אדוני הפרקליט, שהלילה אתה הוא זה שסירב".

"מממ... כן..." מלמל גדעון, שכלל לא שמע את תשובתה. "לילה טוב".

בשעה שתיים לערך, נרדם על כורסת הסלון כשהלפטופ מונח מולו על השולחן, מאיר חלושות את פניו, כמו מביט בו, מאוכזב ששוב השאיר אותו לבדו.

לאחר חמש דקות עצם גם הלפטופ את עיניו ונכנס למצב שינה.

פרק 3

16 באוגוסט, 2007

15 דקות לאחר השעה שלוש, החנה עו"ד קהלני את רכבו בחניון התת קרקעי של המחלקה לפסיכיאטריה משפטית באגף לבריאות הנפש במשרד הבריאות, ברחוב בן טבאי בירושלים.

"אלוהים ישמור", סינן מבין שיניו בתסכול, בכל פעם שאני מגיע לעיר הזו אני נזכר למה אני לא רוצה לחזור לפה. מי תכנן את מערכת הכבישים הארורה הזו?!

בזמן שעלה במעלית לקומה הרביעית, ניצל את העובדה שהיה לבדו, הוציא מטלית לחה מתיקו והחל לנגב את פניו ואת אזור בית השחי מהזיעה הבלתי נמנעת, אחרי נסיעה בצהרי היום באמצע חודש אוגוסט.

דלת המעלית נפתחה בצליל חינני וקהלני פנה לכיוון שולחן הקבלה, הממוקם מול רחבת המעליות.

"שלום", פנה אל המזכירה בחיוך חפוז, "שמי עו"ד גדעון קהלני. דיברתי לפני יומיים עם מנהל המחלקה, מר קליין, וסיכמנו שאגיע אליו למשרד לפגישה היום בשעה שלוש". המזכירה החמיצה פנים אל מחוגי השעון שעל שולחנה. "אני מודע לכך שאני מאחר בעשרים דקות, אבל הגעתי במיוחד מרמת גן והייתי שמח לדבר איתו. מדובר בנושא חשוב. אני אמתין אם הוא פנה בינתיים לעיסוקים אחרים".

"רק רגע בבקשה, מר קהלני", השיבה המזכירה והלכה לכיוון אחד המשרדים הסמוכים. היא נקשה בדלת ושרבבה את ראשה

פנימה. מבעד לפתח הצר שמע קהלני שהיא מבשרת על בואו למר קליין ושואלת אם יש טעם שיחכה או שהם כבר לא יספיקו להיפגש היום. מאחורי הדלת נשמע מלמול גברי מהומהם. "בסדר גמור, אני אומר לו", אמרה דנה וחזרה אל שולחנה.

"מר קליין אכן פנה לעיסוקים אחרים", אמרה לקהלני, "אולם הוא יוכל לקבל אותך בעוד מספר דקות, ברגע שיתפנה. עם זאת, הפגישה הבאה שלו היא בארבע, אז תאלץ לקצר".

"זה בסדר גמור, אני לא צריך יותר מחצי שעה", השיב קהלני בחיוך והתיישב על אחד הכיסאות בפינת ההמתנה שלצד השולחן. לצד הכיסאות היה מונח סל קש ובו מגזינים שונים, בין השאר פרסום חודש יוני האחרון של המגזין 'מדע פופולרי'. קהלני החל לעלעל בדפי המגזין. בין תמונות של סופר־נובות וגלאקסיות צבעוניות, לכותרות על הפטנטים הלוהטים של השנים האחרונות ובראשם טכנולוגיות ומכשור מתקדם בתחום הבירופואי, צדה את עינו כתבת צד על פרסום חדש מאוניברסיטת פרינסטון שבארצות הברית. על פי הכתבה, מדענים מהאוניברסיטה קרובים לפיתוח טכנולוגיה שיכולה להשפיע על קביעת יחס אחוז השומן למסת השריר בגוף העובר עוד בהיותו ברחם, כבר בשבוע ה־17 להריון. הוא קרא בזריזות את עיקרי הכתבה, תוך שהוא זורק מבטים אל כרסו המבצבצת מעבר לשולי המגזין. כבר בשבוע ה־17 להריון, הא? נראה אתכם מתמודדים עם החודש התשיעי שאני מטפח פה בעקביות, השתעשע עם מחשבה בראשו. לאחר כשתי דקות, הודיעה לו המזכירה כי הוא יכול להיכנס למשרדו של מר קליין.

"תודה רבה שקיבלת אותי למרות האיחור!" אמר קהלני, בעודו לוחץ את ידו של קליין ומתיישב בכיסא הרבה יותר נוח מהקולגה שלו בפרוזדור מחוץ לדלת. "אני מתנצל על האיחור, התברברתי קצת בדרך לכאן. אני בדרך כלל דווקא די גאה ביכולות הניווט שלי ולכן לא משתמש במכשיר ג'י.פי.אס, אולם לירושלים יש את הדרך הייחודית שלה להזכיר לי שאני לא ממוצא בדואי".

"זה בסדר", השיב יהורם קליין בחיוך אדיב, "אולם לצערי לא יהיה לי היום הרבה זמן לשבת איתך".

"כן", אמר קהלני, "המזכירה כבר אמרה לי. אני אשתדל לספר לך בתמציתיות במה מדובר ונוכל להמשיך בפעם אחרת, אולי אפילו בטלפון".

"מאה אחוז. בוא ניגש אם כך לעניין, במה אני יכול לעזור לך עו"ד קהלני? אמר מנהל המחלקה ונשען לאחור לתוך כורסת העור המרווחת שלו.

"ובכן..." החל קהלני את סיפורו, "אני עובד כעורך דין 14 שנה לערך ואחד מתחומי ההתמחות העיקריים שלי הוא נושא זכויות הפרט. לפני כשבועיים פתחתי משרד עורכי דין עצמאי בראשותי, אנחנו עוד ממש בשלבי ההקמה למען האמת. באותו יום בו טלפנתי אליך, הגיע אליי אדם בשם עוז ריגלר", קהלני כחכח בגרונו והמשיך "מר ריגלר טוען להיותו אחת מבין שתי אישיות המתקיימות במקביל בגוף אחד. האישיות השנייה נקראת ערן פוגל.

אותו ערן פוגל מוכר במרכז הרפואי לבריאות הנפש בלב השרון ומאובחן כבעל פיצול אישיות. מר פוגל אובחן לפני מספר שנים ולפני כארבעה חודשים הסכים להתנדב ולהצטרף לניסוי בטיפול תרופתי חדשני, באנשים הסובלים מפיצול אישיות. אותו טיפול, לדבריו של מר ריגלר, אמור בסיומו להפסיק כליל את הישנות הופעתן של האישיות המשניות במוחו של אותו חולה. בנוסף, אותו חולה אמור להיות נתמך בתרופות פסיכיאטריות מסוימות לאורך כל חייו, על מנת לשמור על יציבותו הנפשית. במילים יותר פשוטות, הטיפול אמור לחסל את אותן אישיות משניות, במקרה שלנו, את מר ריגלר".

קהלני הפסיק לרגע את שטף דבריו ולגם מכוס המים שהניח עבורו מר קליין על השולחן. "מר ריגלר, אני מודה שקצת קשה לי עדיין להתייחס אליו כאל אדם במלוא מובן המילה, בכל אופן הוא פנה אליי בבקשה להגנה משפטית, ובעצם לתבוע את זכותו, שוב

המשפטית, להתקיים בשלום ככל האדם. כלומר לתבוע את 'הזכות לחיים ולביטחון'. זו כבר יותר הפרשנות המקצועית שלי..." חייך קהלני, "אבל אני מאמין שאינטואיטיבית לכך כיוון מר ריגלר בשיחתנו".

"זה באמת עניין חסר תקדים משפטי, לפחות ככל הידוע לי, וסיפור מאוד מעניין לכשעצמו", אמר קליין לאחר שהקשיב ביתר ריכוז לאורחו. "איך בעצם אני יכול לעזור לך, מר קהלני?"

"ובכן, קיוויתי לקבל ממך מידע אודות אותו ניסוי חדשני. אני מניח שאתה חשוף לפרטים שלו, ובכלל להתייעץ איתך לגבי המעמד המשפטי-חוקי של אישיות משנית כמו מר ריגלר. אינטואיטיבית הייתי אומר שאין לה כלל מעמד, לא משפטי ולא חוקי, אולם תוך כדי שיחתי עם מר ריגלר ולאחר פגישתנו, אני חייב להודות שהתחלתי לחשוב שאולי יש משהו בטענתו. אולי אישיות משנית כמוהו, בעלת סיפור חיים שלם, בדיוני ככל שיהיה, עבר והווה שמעוגנים בעובדות קיימות ובאירועים אמיתיים, אכן זכאית בצורה כזו או אחרת לטעון לזכות קיום... דהיינו ל'זכות לחיים ולביטחון'."

"תראה, מר קהלני", ענה מר קליין, עיניו נעוצות בענני הנוצה המעטרים את שמי אוגוסט מחוץ לחלון משרדו, "אני לא בטוח עד כמה אוכל להיות לך לעזר, שכן לא נתקלתי במקרה שכזה מעולם במהלך דרכי המקצועית. אני לא בטוח שיש לי מספיק ידע וניסיון לשתף אותך בהם, אולם..." הפנה את מבטו חזרה אל קהלני, "אני חייב לומר שלא כל יום זוכים להיתקל בסיטואציה אנושית ייחודית ומעוררת אמפתיה שכזו. לכן אני אעשה מאמצים להשיג תשובות מפורטות לשאלותיך. אני איאלץ בין השאר להתייעץ בעצמי עם עמיתים במשרד הבריאות ובמשרד המשפטים, מה שייקח זמן, וגם כך זמננו עוד מעט תם. אני מציע שתשלח לי מייל עוד הערב, ובו תחזור על פרטי המקרה ותפרט בבקשה מה בדיוק אתה רוצה לדעת. כמו כן, אני צריך מעט יותר פרטים אודות אותו ניסוי תרופתי. ידוע לי כי מתבצעים כיום בארץ מספר ניסויים

חדשים עבור אנשים עם פיצול אישיות. אני אשתדל להחזיר לך מייל עם תשובה בימים הקרובים, או אולי בשבוע הבא." "יותר מזה אני לא מבקש", השיב קהלני בחיוך, קם מכיסאו ולחץ את ידו של מנהל המחלקה. "אני אשלח לך את המייל בשעות הקרובות. תודה רבה על שהקדשת לי מזמנך." קהלני יצא מהמשרד, בירך לשלום את המזכירה שעלעלה במסמכים שעל שולחנה והחזירה לו ברכת שלום מהומהמת, ונכנס למעלית.

כשהגיע לרכבו, הוציא את מכשיר האיפון מהתיק, שחרר אותו מהנעילה והחל לגלול עם האגודל על גבי מסך המגע. איפה לעזאזל הג'י.פי.אס? לא יכלו לעשות את הטלפון יותר אינטואיטיבי?! אמר לעצמו בעודו מסתבך בנבכי מערכת התפריטים של הטלפון החכם. הגיוני, חשב לעצמו בציניות מרירה, הוסיפו את הג'י.פי.אס לאיפון כדי שאנשים לא ילכו לאיבוד בדרכים, אבל לא חשבו על זה שצריך ג'י.פי.אס מיוחד רק בכדי למצוא את הידיים והרגליים בתוך המכשיר הארוך הזה. לאחר כמה דקות של ניסיונות שווא לאתר את אפליקציית הג'י.פי.אס, נכנע קהלני וצלצל למשרד. "משרד עורכי דין קהלני שלום", קולה של דוריס נשמע מבעד לנקבי הרמקול שבאיפון.

"היי, זה אני, איך הולך שם?"

"הכל מתקתק כמו שעון. הטכנאי של 'תמי 4' סיים פה לא מזמן. מה איתך? איך מתקדם התיק שלנו?" שאלה. "אני אדווה לך כשאגיע, כרגע אני צריך את שירות התמיכה הטכנית שלך", השיב בייאוש.

"מה עכשיו לא עובד?" שאלה דוריס וחייכה לעצמה.

"אני פשוט לא מוצא את הג'י.פי.אס הארוך הזה באיפון, יש לך מושג איך מפעילים את האפליקציה?" "באחד הימים אני אעביר לך סדנה בטלפונים חכמים", אמרה דוריס בטון של מורה.

"באחד הימים את תקבלי על זה בונוס..." השיב קהלני בטון מחויך וזועף גם יחד.

לאחר הסבר קצר, הצליח להפעיל את הג'י.פי.אס, הודה לדוריס והחל בנסיעה חזרה למשרד.

בשעה חמש וחצי לערך, הגיע קהלני חזרה למשרדו. מיד הדליק את המחשב ושלה למר קליין את המייל שביקש, בו חזר על עיקרי שיחתם ועל בקשותיו ממנו.

לאחר מכן ביקש מדוריס להיכנס אליו. הוא הסביר לה בקצרה אודות 'הלקוח החדש' שלהם והודיע לה שהם צריכים להיערך לחיפוש מתמחה, עובד שיעזור לו לאסוף ולעבד את כל המידע הדרוש לצורך התיק החדש. "אני רוצה שתפרסמי מודעות למשרה במדורי הדרושים בעיתונות", ביקש.

דוריס מצידה התגברה על הפיתוי להוציא את קהלני בפעם השנייה באותו יום מהבוס, לנער ממנו את האבק וללמד אותו שיעור אודות אתרי השמה באינטרנט ומנועי חיפוש ייעודיים, הסתפקה בהנהון וחיך קל, יצאה ממשרדו ושבה אל עבודתה.

פרק 4

19 באוגוסט, 2007

את סוף השבוע בילה קהלני בעיבוד המידע הרב שהצליח לאגור עד כה, לאחר שביומיים הקודמים עסק בעיקר בנבירה בארכיוני בתי משפט, איסוף מידע מהאינטרנט והתייעצות עם שני עורכי דין, חברים מספסל הלימודים, אשר מאיישים משרות בכירות במשרד המשפטים ובמשרד הבריאות. תפוקתו במהלך סוף השבוע הייתה משביעת רצון, אולם היא לא הותירה מספיק זמן חופשי למנוחה או לבילוי עם המשפחה.

ביום ראשון הגיע אל המשרד לקראת השעה תשע בבוקר. דוריס, שהגיעה למשרד כחצי שעה קודם לכן, הייתה עסוקה בתליית תמונות בפרוזדור שבין שני המשרדים.

"בוקר טוב, בוס", קיבלה את פניו, תוך שהיא מיישרת את התמונה שזה עתה תלתה.

"היי דוריס, מה שלומך? יש לי הודעות או מכתבים?" ענה והתבונן בסיפוק בעיצוב האלגנטי שהספיקה דוריס עד כה להקנות למשרד.

"לא", הדואר צריך להגיע רק לקראת עשר וטלפונים לא היו מאז שהגעתי". היא ירדה מהכיסא עליו עמדה, יישרה את בגדיה, סידרה את שיערה והביטה בו בציפייה לתגובה.

"שום טלפון? שום מייל מאדם בשם יהורם קליין, או מהמחלקה לפסיכיאטריה משפטית של האגף לבריאות הנפש במשרד הבריאות?" שאל, למרות שיכול היה לשער שגם כעת תהיה תשובתה שלילית.

"לא. כלום", השיבה דוריס בטון כמעט מתנצל.
"אוקיי, אממ... אני צריך איכשהו להשיג את 'מר' ריגלר", אמר ועיקם את פניו. "אני צריך לשבת איתו פעם נוספת ולקבל ממנו פרטים נוספים שיעזרו לי להתחיל לבנות תיק סביב המקרה שלו."
"איך בדיוק משיגים מישהו שלא באמת קיים?" תממה דוריס.
"זו שאלה טובה!" השיב, "בואי נתחיל מזה שמעכשיו מבחינתנו עוז ריגלר הוא לקוח ככל הלקוחות ולא נתייחס אליו כאל לא קיים, שכן אחרת אין טעם בכלל שנקבל את התיק הזה."
"אוקיי... ועדיין, איך בדיוק חשבת להשיג אותו?"
"זה כבר התפקיד שלך", השיב קהלני בקריצה.
"אתה באמת מתכוון לזה?" נלחצה מעט.
"לא ממש, למען האמת, הייתי צריך עוד ביום שלישי כשהוא היה כאן לברר איך ניתן יהיה לאתר אותו כשנצטרך. אני מניח שנותר לנו רק לחכות, לא?"
"אני מניחה שכן", אמרה דוריס מהורהרת, "אז מה עכשיו?"
"אני אמשיך לחשוב ולתכנן איך אני הולך לבנות את הקיים שלנו, ואת תמשיכי בענייניך. יש אגב התקדמות עם משרת המתמחה?"
"עדיין לא, אבל רק יום ראשון היום. אני מניחה שבימים הקרובים כבר נקבל כמה וכמה קורות חיים של מועמדים."
"בסדר גמור, תודיעי לי כשתהיה עם זה התקדמות", אמר והחל להתקדם לכיוון משרדו.
"בוודאי".
"אגב...", עצר קהלני בפתח משרדו ופנה אליה, "לא רע בכלל איך ססידרת פה. כל הכבוד!"
דוריס חייכה לעצמה והתפנתה לתלות את שאר התמונות.

דליה פוגל נכנסה לחדר השינה של בנה, הסיטה את הווילונות ופתחה את החלון כדי שייכנס קצת אוויר לחדר.

"ערן... בוקר טוב. ערני, קום!"

ערן פוגל שב להתגורר בבית הוריו בראש העין לפני כשישה חודשים, לאחר שבעל הדירה בה התגורר בפתח תקווה במהלך השנתיים האחרונות, איבד את שאריות סבלנותו. תחילה עוד הסכים לגלות אורך רוח לגבי תשלומי שכר הדירה הלא סדירים וטענות השכנים על רעשים מהדירה בשעות לא שעות, אך מצבה המוזנח של הדירה, אותו גילה כשהגיע בפעם האחרונה לפני כשבעה חודשים, היה בבחינת הקש ששבר את גב הגמל.

בעל הבית הגיע במטרה לשוחח עם הדייר שלו ולדרוש ממנו שידאג מעתה לשלם את שכר דירה בזמן ולגלות התחשבות בשאר הדיירים בבניין ובשעות המנוחה שלהם. המחזה שנגלה לעיניו כשנכנס פנימה, הסיט אותו מיד מכוונותיו לנסות ו"ליישר" את הדייר שלו, יותר לכיוון הכללי של להעיף אותו מכל המדרגות כאן ועכשיו. הדירה הייתה מעופשת וריח לא נעים בקע ממנה, כאילו לא אווררה ולא נוקתה שנה. כתמים של קפה, ספק אבק, ספק עובש וחומרים דביקים אחרים היו פזורים בכל מיני פינות בדירה. ריח הסיגריות החרף גרם לו להשתעל קשות, עד שפתח את חלון הסלון הגדול ואוויר נקי החל להתגנב אט אט אל חלל הסלון.

בגדים ועיתונים היו פזורים על גבי הרהיטים וערמה של כלי אוכל ישנים שכבר מזמן עלתה על גדותיו של הכיור, עשתה רושם שכבר ויתרה על התקווה שמישהו ידאג לטפל בה אי פעם. על הספה, מתחת למעיל דובון צבאי, שכב לו גוש אדם נוחר, ולמרגלותיה היה מונח על צדו בקבוק וודקה.

"מר פוגל!" צעק בעל הדירה כשהוא עומד מעליו.

"ערני, אתה שומע אותי?" חזרה גברת פוגל, "קום, ערני! אני צריכה שתעזור לי בעבודה בגינה. ערני, ישנוני..."

מאז חזר אל בית הוריו, הוא עבר אבחון במרכז הרפואי לבריאות הנפש בלב השרון. בהמלצת הפסיכיאטר שלו, הם דאגו לעזור לו להוריד בהדרגה את מינון האלכוהול והסיגריות, וכשיתחיל להראות סימנים של יציבות, להנחיל לו שגרת תעסוקה יומיומית. לא משהו מלחיץ או תובעני מדי, אך מספיק קבוע ויציב כדי למנוע ממנו לחזור לסורו.

למשמע הנהמות ההולכות וגוברות מתחת לשמיכת הפיקה, החליטה דליה על הפוגה קלה. "טוב, תתחיל להתארגן. עוד רבע שעה בערך אנחנו אוכלים ארוחת בוקר. אני בינתיים למטה".

"ממממ... ממ..." השיב ערן ברהיטות.

כעבור עשרים דקות, נשמעה קריאה מעומעמת מהקומה התחתונה. "ערן, אתה מגיע?" לאחר כשתי דקות של שקט, נשמעו צעדים כבדים במעלה המדרגות ולאחר מכן גרירת רגל לאורך הפרוזדור המוביל לחדרו של ערן.

יחזק פוגל מעולם לא היה ספורטאי לתפארת, עוד מנעוריו היה בעל חזות די מגושמת. אולם מאז אותו אירוע מוחי לפני כארבע שנים, הפכו תנועותיו מוגבלות למדי. כמובן שלא יכול היה להמשיך בעבודתו כאב בית בבית הספר היסודי "אפק".

מאז ועד היום הוא נתמך על ידי קצבה חודשית ותשלומי פנסיה, ומעביר את רוב זמנו בפיסול בחמר, במחסן הקטן שבצד הבית, תחביב שמלווה אותו עוד מימיו כתלמיד תיכון במגמה לאומנות. האירוע המוחי לא היה הפתעה מוחלטת, שכן הוא מגיע ממשפחה עם עבר של אירועים כאלה ואחרים, אולם העובדה שהאירוע התרחש כשהיה רק בן 64, בעוד הגיל הממוצע במשפחתו לאירועים מסוג זה הוא 76, תפסה אותו לא מוכן, עד כמה שכבר אפשר להיות מוכן לאירוע מוחי.

בדיעבד, אפשר לקשר את הגיל הצעיר יחסית בו תקף אותו האירוע, למועקה הכלכלית שרבצה על כתפיו לאורך השנים כמפרנס יחיד לארבע נפשות, במשכורת זעומה של אב בית, ובייחוד

למות בנו הבכור ירון, לפני כשבע שנים. ירון נפטר מאי ספיקת כליות כרונית, מוות הדרגתי ומייסר שהשאיר צלקות קשות על בני המשפחה, ובאופן מסוים בעיקר על ערן, שהיה קשור מאוד לאחיו הגדול. צלקות שערערו קשות את מצבו הנפשי, שהיה מעורער למדי גם כך עוד מנעוריו, ושמהן לא הצליח להתאושש.

כמובן שגם מצבו הנפשי המתדרדר של בנו הצעיר מאז מותו של אחיו והצער מלראות את משפחתו הולכת ונסדקת לאורך השנים האחרונות, תרמו את חלקם הלא צנוע לבואו המוקדם של האירוע.

כשאותו צער חוזר לפקוד אותו, בעיקר בשעות הערב, הוא מתנחם בכך שלפחות שכלית הוא לא נפגע, ושדליה הייתה ועודנה מספיק חזקה למשוך אותם קדימה ולקחת על עצמה בגיל שכזה, לראשונה, משרה כגוננת בגן הילדים בשכונה הסמוכה.

מבעד לשמיכת הפיקה שמע ערן את הדלת נפתחת שוב ושרבב את ראשו מבעד לקצה השמיכה. "אני קם... אני קם".

"קדימה ערן, החביתה מתקררת ואמא צריכה את עזרתך בגינה. ב־11:00 היא הולכת למשמרת בגן, אז גם כך אין לכם הרבה זמן לעבוד".

משראה שאביו לא יוצא מהחדר, הסיר מעליו ערן את השמיכה, יצא מהמיטה וגרר רגליו בכבדות אל עבר חדר המקלחת.

לרכישת הספר - לחצו כאן